

Arrest

nr. 232 135 van 3 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Peter J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 14 januari 2020 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Peter J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 26 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische overheden.

Raadpleging van 'Eurodac' leert dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds werden geregistreerd op 3 juli 2019 in Duitsland in het kader van een beschermingsverzoek en ook op 14 augustus 2019 in Kroatië eveneens in het kader van een beschermingsverzoek.

Verzoeker wordt gehoord op 28 oktober 2019.

Op 31 oktober 2019 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische overheden op grond van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna: de Dublin III-verordening).

De Kroatische overheden stemden op 13 november 2019 in met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18 (1) c van de Dublin III-verordening.

Op 14 januari 2020 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam : x

voornaam : x

geboortedatum : X

geboorteplaats : Teheran

nationaliteit : Iran

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)c van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer AFSHARPI, Behnam verder de betrokkene, die staatsburger van Iran verklaart te zijn, bood zich op 24.09.2019 bij onze diensten aan. Daarbij drukte hij de wens uit een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 26.09.2019 diende hij een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen identiteitsdocumenten voor. De betrokkene verklaarde dat hij zijn paspoort had weggegooid in het vliegtuig onderweg van Kroatië naar Duitsland.

Dactyloscopisch onderzoek dd. 24.09.2019 leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland op 03.07.2019 en in Kroatië op 14.08.2019.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek gehoord op 28.10.2019. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Verder verklaarde hij geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

De betrokkene verklaarde dat hij Iran verliet in maart 2019. Hij reisde per bus naar Turkije waar hij 4 maanden verbleef. Vervolgens reisde hij met behulp van een vals visum via Bulgarije en Servië naar Kroatië waar hij twee maanden verbleef. Van daaruit reisde de betrokkene per vliegtuig naar Duitsland. De betrokkene verklaarde dat hij hier een verzoek om internationale bescherming indiende en dat dit verzoek het voorwerp was van een negatieve beslissing. De betrokkene verklaarde dat hij overgedragen werd aan Kroatië. Na deze overdracht diende de betrokkene een verzoek om

internationale bescherming in Kroatië in. De betrokkene verklaarde dat hij geen beslissing kreeg over dit verzoek. Vervolgens reisde de betrokkene te voet en per trein via Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar hij op 24.09.2019 binnenkwam. Op diezelfde dag meldde de betrokkene zich aan bij onze diensten.

De betrokkene verklaarde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen omdat hij nergens ander naartoe kon om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. België is het enigste Europese land waar de betrokkene nog een kans heeft.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Kroatië omdat de omstandigheden voor vluchtelingen er zeer slecht zijn. De medische behandeling en hygiëne in het opvangcentrum waren afschuwelijk volgens de betrokkene. De politie was zeer onvriendelijk. De betrokkene verklaarde dat de mensen daar het niet gewoon zijn om vreemdelingen te ontvangen. Enkele keren dat de betrokkene in de bus ging zitten namen de andere reizigers afstand van de betrokkene. De mensen in het opvangcentrum kwamen tijdens de nacht in de kamers en namen alles af, de betrokkene stelde dat het leek alsof hij een gevangenis verbleef.

Op 31.10.2019 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties die op 13.11.2019 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. De Kroatische autoriteiten gaven aan dat de betrokkene overgedragen moet worden via de luchthaven van Zagreb. Daarnaast informeerden zij ons dat de betrokkene het opvangcentrum in Kroatië verliet op 17.09.2019. Bijgevolg werd zijn verzoek beschouwd als ingetrokken, deze beslissing werd definitief op 05.11.2019.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Middels het akkoord dd. 13.11.2019 stemden de Kroatische instanties in met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 : “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2) : “Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond”.

Het akkoord conform artikel 18(1)c betekent dat het in Kroatië ingediende verzoek als ingetrokken werd geregistreerd. Conform artikel 18(2) zullen de Kroatische instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. De Kroatische instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en afronden en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Kroatië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). We gaan ervan uit dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Kroatië onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent internationale bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

De betrokkene verklaarde dat hij besloot een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen omdat hij nergens ander naartoe kon om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. België is het enigste Europese land waar de betrokkene nog een kans heeft.

Wat dit betreft willen we opmerken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Kroatië omdat de omstandigheden voor vluchtelingen er zeer slecht zijn. De medische behandeling en hygiëne in het opvangcentrum waren afschuwelijk volgens de betrokkene. De politie was zeer onvriendelijk. De betrokkene verklaarde dat de mensen daar het niet gewoon zijn om vreemdelingen te ontvangen. Enkele keren dat de betrokkene in de bus ging zitten namen de andere reizigers afstand van de betrokkene. De mensen in het opvangcentrum kwamen tijdens de nacht in de kamers en namen alles af, de betrokkene stelde dat het leek alsof hij een gevangenis verbleef.

Wat het bezwaar van de betrokkene in het algemene betreft willen we opmerken dat de betrokkene tot op heden geen documenten of andere objectieve elementen kon voorleggen die deze verklaringen konden bewijzen. Daarnaast wensen we op te merken dat indien betrokkene van oordeel was dat hij onheus werd behandeld in Kroatië, hij een klacht kon neerleggen bij de bevoegde instanties en desbetreffend tot het EHRM, zodat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en uit de overige elementen van het dossier blijkt niet dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betreffende het feit dat de omstandigheden voor vluchtelingen er slecht zijn, de politie onvriendelijk is en de mensen in Kroatië niet gewoon zijn om vreemdelingen willen we opmerken dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Kroatië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie. Dit leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.16375

Daarnaast dient het te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betreffende de bewering dat de medische omstandigheden en de hygiëne in het opvangcentrum afschuwelijk waren willen we verwijzen naar het rapport over asiel en internationale bescherming in Kroatië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2018 update", laatste update op 20.03.2019, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Tijdens zijn gehoor dd. 28.10.2019 gaf de betrokkene aan dat hij verbleef in het opvangcentrum in Zagreb. Over de sanitaire voorzieningen in dit centrum schrijft het AIDA rapport dat er voldoende douches en wc's zijn, en dat deze op regelmatige basis proper worden gemaakt (p. 72). Doorheen 2018 werd een deel van het opvangcentrum in Zagreb gerenoveerd, wat een negatieve impact had op de levensomstandigheden in het centrum. Maar na de renovatie was de levenskwaliteit er veel hoger dan voordien (p. 72). Verder bericht het AIDA rapport over verschillende socio-culture activiteiten en psychologische en medische opvolging in het centrum te Zagreb (p 72 – 74). De betrokkene zijn beschrijving van het opvangcentrum in Zagreb contrasteert duidelijk met de beschreven observaties in het AIDA rapport. Bijgevolg kan de betrouwbaarheid van de betrokkene zijn relaas in vraag gesteld worden.

Betreffende de algemene kwaliteit van de toegang tot de gezondheidszorg schrijft het AIDA rapport dat verzoekers om internationale bescherming wettelijk recht hebben op gezondheidszorg. Medische bijstand is beschikbaar in de opvangcentra in Zagreb en Kutina (p. 79). Het AIDA rapport bericht over de verschillende voorzieningen vanuit de staat, en de andere voorzieningen vanuit NGO's (p. 79-80). Dit houdt onder andere in dat er elke werkdag medisch personeel aanwezig is in het opvangcentrum in Zagreb. Met betrekking tot personen met speciale noden bericht het AIDA rapport over moeilijkheden bij de toegang tot de benodigde medische zorgen. In het geval van de betrokkene werd echter niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden kent en dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Kroatië zal worden opgevangen. Bijgevolg zijn deze bemerkingen in het AIDA rapport niet van toepassing op de situatie van de betrokkene. We zijn er ons van bewust dat het AIDA rapport kritische observaties maakt met betrekking tot de kwaliteit van en de toegang tot de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië. Deze bemerkingen zijn echter niet van zulke aard dat zij beschouwd kunnen worden als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene maakte tijdens het verhoor verder geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Kroatië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Voor meer informatie over de toestand voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië verwijzen we andermaal naar het eerder vermelde AIDA rapport. Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Kroatië worden

overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia", pagina 43). Er wordt opgemerkt dat verzoekers, die Kroatië na het indienen van een verzoek en wiens verzoek vervolgens werd onderbroken, opnieuw internationale bescherming dienen te vragen. De betrokkene diende reeds een verzoek om internationale bescherming in. Middels het akkoord dd. 13.11.2019 stemden de Kroatische instanties in met ons verzoek conform artikel 18(1)c. De Kroatische autoriteiten gaven aan dat de betrokkene overgedragen moet worden via de luchthaven van Zagreb. Daarnaast informeerden zij ons dat de betrokkene het opvangcentrum in Kroatië verliet op 17.09.2019. Bijgevolg werd zijn verzoek beschouwd als ingetrokken, deze beslissing werd definitief op 05.11.2019. Bijgevolg zal de betrokkene zijn verzoek moeten heropstarten conform artikel 18(2) van Verordening 604/2013.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen en dit vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 72). Verzoekers hebben recht op opvang van zodra zij een verzoek voor internationale bescherming indienen. Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers van internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. De Kroatische instanties plannen de bouw van een derde centrum in Mala Gorica. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden op uitzondering van het centrum in Zagreb, wat te wijten was aan de renovatie van een deel van de infrastructuur ("As reported by the Croatian Red Cross, no specific problems regarding living conditions have been observed with accommodation in Kutina, while in Zagreb the problems are primarily related to infrastructure and ongoing reconstruction of the facility", pagina 72). De non-gouvernementele organisatie "Jesuit Refugee Service" verklaarde dat levensomstandigheden door de renovatie aanzienlijk verbeterden hoewel de accommodatie voor gezinnen niet gescheiden is voor die voor alleenstaande mannen ("Part of the Reception Centre for Asylum Seekers in Zagreb was renovated in the course of 2018. As reported by JRS, the quality of living is much higher now, although at the moment accommodated families are not separated from accommodated single men", pagina 72). Dat de verblijven voor gezinnen en alleenstaande mannen niet zijn gescheiden impliceert geenszins dat de leefomstandigheden sub-standaard zouden zijn.

Uit bovenstaand onderzoek van actuele informatie met betrekking tot de omstandigheden van opvang in Kroatië valt volgens ons dan ook niet te besluiten dat betrokkene na overdracht aan Kroatië in situatie zal terechtkomen die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert. Op basis van bovenstaande wordt dan ook niet besloten om betreffende de situatie van betrokkene over te gaan op een toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013.

Tijdens het verhoor dd. 28.10.2019 stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot heden niet aan de hand van concrete, objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal verkrijgen. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 13(1) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de Kroatische autoriteiten (4).”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in*

vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

2.3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het non refoulementbeginsel en de artikelen 2, 3 en 13 van het EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het soevereiniteitsbeginsel. Tevens verwijst hij naar artikel 19, § 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Het middel wordt als volgt toegelicht:

“De middelen zijn ernstig.

Immers de bestreden beslissing schendt de fundamentele rechten opgesomd in het middel van verzoekende partij en stelt haar bloot mensonterende behandelingen ingevolge de opvangomstandigheden in Kroatië terwijl zij zonder schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid een effectief rechtsmiddel om zich daartegen te beschermen wordt ontnomen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt:

(...)

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van asielstelsel in een bepaalde lidstaat het risico inhoudt dat de asielzoeker na overdracht aan die lidstaat in een situatie belandt die strijdig is met artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd. Dit is in casu voor verzoekende partij het geval.

In zake toont het aantal erkenningen van Iranese asielzoekers in Kroatië dat slechts 1 op 4 als vluchteling wordt erkend (zie stuk nr. 4, p. 7) terwijl in Duitsland 1 op 3 als vluchteling wordt erkend (zie stuk nr. 5, p. 8). In België waar er minder Iranese asielzoekers hun verzoek om internationale bescherming doen (zie stuk nr. 6, p. 8) geldt niettemin dezelfde beschermingsgraad van 1 op 3 zoals in Duitsland (zie stuk nr. 7, p. 7).

Hieruit volgt dat Kroatië in vergelijking met Duitsland en België zonder redenen een statistisch relevante veel lagere erkenningsgraad heeft of anders gezegd dat er de kans reëel is dat haar asielbeslissingen leiden tot refoulement van wie om internationale bescherming vraagt.

Verwerende partij die gebruikt maakt van de AIDA-rapporten en deze aan het administratieve dossier toevoegt en/of in haar beslissingen citeert wist minstens diende vanuit haar wettelijke opdracht te weten dat zij door de bestreden beslissing te nemen verzoekende partij aan een reëel risico op indirect refoulement blootstelde.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12) ook bij de toepassing van de Dublin III-Verordening (RVV 20 juni 2019, nr. 222.988, § 3.3.2.2.). Het interstatelijk vertrouwbeginsel volstaat niet om verwerende partij van dit onderzoek te ontslaan: verwerende partij moet steeds nagaan of er voldoende waarborgen zijn dat verzoekende partij niet rechtstreeks of onrechtstreeks (indirect refoulement) wordt verwijderd naar het land van herkomst (RVV 20 juni 2019, nr. 222.988, § 3.3.2.2.; RVV 20 september 2020, nr. 226.449, § 3.2.2.2.).

Doordat verwerende partij geen deugdelijk en rigoureuus onderzoek voerde in zake de mogelijke schending van het verbod op indirect refoulement handelde zij onzorgvuldig (RVV 20 juni 2019, nr. 222.988, § 3.3.2.2.; RVV 20 september 2020, nr. 226.449, § 3.2.2.6.).

Verder wordt de kans op refoulement nog vergroot doordat Kroatië de eerste asielaanvraag van verzoekende partij nadat zij door Duitsland naar Kroatië was teruggestuurd per 5 november 2019 definitief werd afgesloten omdat verzoekende partij het opvangcentrum had verlaten.

In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt zal verzoekende partij een tweede asielaanvraag in Kroatië moeten indienen die als volgende asielaanvraag wordt beschouwd (zie stuk nr. 4, The Asylum information database (AIDA) (2018 update), Country report: Croatia, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, p. 43) en geen behandeling te gronde inhoudt (zie stuk nr. 4, The Asylum information database (AIDA) (2018 update), ibidem, p. 57). De volgende asielaanvraag schorst de uitvoering van de verwijderingsbeslissingen niet (zie stuk nr. 4, The Asylum information database (AIDA) (2018 update), ibidem, p. 57). De kans op refoulement is hiermee kennelijk reëel.

Daarenboven weet verwerende partij dat verzoekende partij via Bulgarije passeerde vóór zij Kroatië doorreisde terwijl zij niet heeft onderzocht of Kroatië verzoekende partij in toepassing van de Dublin III-

Verordening op haar beurt naar Bulgarije zou terugsturen en terwijl de VN-Mensenrechtencomité en uw Raad zich tegen overdrachten naar Bulgarije uitspreken (RVV 6 april 2016, nr. 165.304; RVV 1 juni 2016, nr 168.890; RVV 26 september 2016, nr. 175.351; RVV 28 november 2016, nrs. 178.479, 178.480 en 178.481; zie stuk nr. 8). De kans dat Kroatië van de Dublin III-Verordening gebruikt maakt is reëel zoals blijkt uit het AIDA rapport dat zij aan het administratief dossier toevoegt en/of citeert (zie stuk nr. 4, *The Asylum information database (AIDA) (2018 update)*, *ibidem*, p. 39). Verzoekende partij onderzocht de gevolgen van de overdracht naar Bulgarije niet en handelde hierdoor eveneens onzorgvuldig.

Schending van het verbod op refoulement en schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende gaf in het gehoor van 28 oktober 2019 aan dat de behandeling en hygiëne in het opvangcentrum in Kroatië waar verzoekende partij verbleef nadat zij door Duitsland naar Kroatië werd teruggestuurd en een nieuwe asielaanvraag moest indienen alsook de maatschappelijke aversie (door politie en burgers) jegens vreemdelingen.

In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt wordt de toegang tot opvang voor asielzoekers met een volgende asielaanvraag beperkt (zie stuk nr. 4, *The Asylum information database (AIDA) (2018 update)*, *ibidem*, p. 67). Er zijn slechts twee centra voor asielzoekers in Zagreb en in Kutina (zie stuk nr. 4, *The Asylum information database (AIDA) (2018 update)*, *ibidem*, pp. 68 en 70). De vaststelling dat het opvangcentrum voor gezinnen te Kutina vol is waardoor gezinnen in het opvangcentrum te Zagreb moeten verblijven geeft ontegensprekelijk aan dat er voor gewone en a fortiori asielzoekers met een volgende asielaanvraag waartoe verzoekende partij behoort opvangproblemen bestaan (zie stuk nr. 4, *The Asylum information database (AIDA) (2018 update)*, *ibidem*, p. 57). De capaciteit van het opvangcentrum te Zagreb is na de herbouw van het centrum verminderd tot 360 eenheden (zie stuk nr. 4, *The Asylum information database (AIDA) (2018 update)*, *ibidem*, p. 71).

Verzoekende partij kon daarom op grond van persoonlijke ervaringen spreken. Wanneer zij bij terugkeer helemaal geen opvang dreigt zoals hiervoor aangetoond dan wordt artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd geschonden als een gebrekkige opvang dit reeds is.

Verwerende partij had niet tot de bestreden beslissing mogen komen die verzoekende partij terugleidt naar Kroatië omdat zij met de voorgaande informatie onder de arm niet onkundig kon zijn van het feit dat er fundamentele tekortkomingen bestaan met betrekking tot de onthaal- en opvangvoorzieningen in Kroatië en die verzoekende partij reeds aan den lijve ondervond waardoor het niet aannemelijk maar ook waarschijnlijk is dat de bestreden beslissing die de terugleiding naar Kroatië inhoudt verzoekende partij blootstelt aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (HJEU 21 december 2011, gevoegde zaken nrs. C-411/10 en C-493/10).

Door het AIDA-rapport in haar argumentatie te betrekken blijkt dat verwerende partij weet minstens dient te weten dat de Kroatische onthaal- en opvangvoorzieningen wel op papier maar niet in de praktijk voldoen aan de Europeesunierechtelijke minimumstandaarden voor opvang.

Schending van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Om dezelfde redenen kunnen de overige ingeroepen motieven aan voorgaande vaststellingen niets wijzigen en de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Artikel 19, § 2 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 luidt:

«2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel worden uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan foltering en of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.»

Deze tekst omvat de relevante rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot artikel 3 van het Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd te weten EHRM 17 december 1996, application no. 25964/94, *Ahmed vs. Oostenrijk* en EHRM 7 juli 1989, application no. 14038/88, *Soering vs. Verenigd Koninkrijk (X., Explanations relating to the Charter of fundamental rights, 2007/C 303/02, p. C 303/24)*.

De bescherming verleent door artikel 3 tegen hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen geldt als absoluut (art. 15 van het voormelde Europees verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd; EHRM 17 december 1996, application no. 25964/94, *Ahmed vs. Oostenrijk*, § 40; EHRM 7 juli 1989, application no. 14038/88, *Soering vs. Verenigd Koninkrijk*, § 88).

De bescherming verleent door artikel 19, § 2 van voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 is hiermee even absoluut en laat geen uitzondering of afwijking toe zelfs niet in een "nationale noodtoestand die het leven van de Natie bedreigt" (EHRM 17 december

1996, application no. 25964/94, *Ahmed vs. Oostenrijk*, § 40; EHRM 7 juli 1989, application no. 14038/88, *Soering vs. Verenigd Koninkrijk*, § 88).

Verwerende partij kan pas de bestreden beslissing afleveren nadat zij voorafgaandelijk heeft vastgesteld dat deze beslissing niet in strijd is de meer voordelige internationale bepalingen: zo beslisten de Raad van State en uw Raad dat er geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn zoals artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (RVS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RVS 17 april 2012, nr. 218.925; RVV 6 Maart 2013, nr. 98.398; RVV 14 februari 2014, nr. 118.898; RVV 14 februari 2014, nr. 118.899).

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.”

2.3.3. In de mate dat de verzoeker de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat hij hierop slechts ingaat in het kader van de uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze wordt echter niet betwist. In zijn uiteenzetting van het middel gaat de verzoeker niet in op het voormelde artikel 13 van het EVRM, zodat het enig middel in deze mate onontvankelijk is. Onder ‘middel’ moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 2 van het EVRM, waarnaar de verzoeker slechts verwijst in de hoofding van zijn middel.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de Vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op ‘afdoende’ wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoeker niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt hij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Verzoeker meent echter dat de ingeroepen motieven de bestreden beslissing niet kunnen schragen. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de bestreden beslissing ook inhoudelijk bekritiseert, zodat het enig middel tevens wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De vraag of sprake is van een afdoende motivering en de voorgehouden schendingen van de materiële motiveringsplicht en hete zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarvan de verzoeker eveneens de schending aanvoert, met name artikel 3 van het EVRM en artikel 19, § 2 van het Handvest, dat het non-refoulementbeginsel omvat.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3, van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen (d.i. het wederzijds vertrouwensbeginsel), niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielpprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342)

Het EHRM heeft verder gesteld dat de verplichting om deugdelijke materiële opvang te voorzien voor onbemiddelde asielzoekers deel uitmaakt van het Unierechtelijke positieve recht en dat bij de beoordeling van de graad van ernst die wordt vereist door artikel 3 van het EVRM een specifiek gewicht dient te worden gegeven aan de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming, aangezien verzoekers om internationale bescherming worden beschouwd als een kwetsbare groep die bijzondere bescherming behoeft. Deze vereiste van bijzondere bescherming geldt des te meer ten aanzien van verzoekers met specifieke noden op materieel, fysiek of psychologisch vlak die maken dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid en die noodzaakt dat er concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zullen worden opgevangen (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 119).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine).

Het Hof van Justitie heeft ook geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielpprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Overeenkomstig artikel 3, lid 2, van de Dublin-III-Verordening mogen de lidstaten dan ook geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat.

Tevens heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Een overdracht naar een verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-III-Verordening wordt bijgevolg slechts verhinderd indien, ofwel ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, ofwel de elementen specifiek voor het profiel van een verzoeker van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat deze verzoeker na overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat aldaar een onmenselijke of vernederende behandeling zal ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Bij het treffen van een overdrachtsbesluit, zoals in casu, dienen dan ook de algemene situatie in Kroatië voor Dublin-terugkeerders voor wat betreft de asielprocedure en opvangvoorzieningen in ogenschouw te worden genomen alsook de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

2.3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de Kroatische overheden per brief van 13 november 2019 hebben ingestemd met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18 (1) c van de Dublin III-verordening, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald.

Artikel 18(1)c van de Dublin III-verordening luidt:

“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”.

Artikel 18(2) van de Dublin III-verordening luidt vervolgens: *“Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond”.*

Uit het akkoord van 13 november 2019 blijkt dat verzoeker op 27 augustus 2019 een beschermingsverzoek heeft ingediend in Kroatië en het opvangcentrum verliet in 17 september 2019. Zijn beschermingsverzoek werd bijgevolg opgeschort (*‘suspended’*) en een beslissing in die zin werd genomen op 5 november 2019.

In het AIDA rapport waarnaar zowel verzoeker als verwerende partij verwijzen, kan worden gelezen:

“Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia. However, those who had left Croatia before the end of procedure and therefore had their case suspended, have to re-apply for asylum (if they wish) once they return to Croatia, and thereby re-enter their initial asylum procedure, in line with Article 18(2) of the Dublin III Regulation. On the other hand, persons whose application was explicitly withdrawn or rejected before leaving Croatia are considered subsequent applicants upon return, contrary to the requirements of the Regulation.” (p. 43)

Hieruit blijkt dat verzoeker, die zich als Dublin-terugkeerder in een situatie bevindt waarbij zijn initieel beschermingsverzoek werd opgeschort (“*suspended*”), bij terugkeer naar Kroatië inderdaad opnieuw een beschermingsverzoek zal moeten indienen (*‘re-apply for asylum’*) om zo terug te keren naar zijn initiële asielprocedure en deze herop te starten (“*re-enter their initial asylum procedure*”) in lijn met artikel 18 (2) van de Dublin III-verordening.

Enkel voor Dublin-terugkeerders wiens beschermingsverzoek uitdrukkelijk werd ingetrokken of werd afgewezen voor hun vertrek uit Kroatië, geldt dat hun nieuwe beschermingsverzoek zal worden beschouwd als een volgend beschermingsverzoek. Nergens uit het akkoord van 13 november 2019 blijkt dat verzoekers aanvankelijk beschermingsverzoek in Kroatië uitdrukkelijk werd ingetrokken (*‘explicitly withdrawn’*) of afgewezen (*‘rejected’*).

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in het betoog dat bij overdracht naar Kroatië zijn nieuw beschermingsverzoek zal worden beschouwd als een volgend verzoek dat vervolgens niet ten gronde zal worden behandeld met een reële kans op refoulement als gevolg. Uit wat voorafgaat blijkt afdoende dat verzoeker opnieuw toegang zal hebben tot de initiële asielprocedure.

Gelet op het akkoord van 13 november 2019 en het gestelde in het AIDA rapport, besluit de verwerende partij terecht dat de Kroatische instanties het onderzoek van het initiële beschermingsverzoek zullen hervatten en heropstarten, dat zij dit beschermingsverzoek zullen onderzoeken en afronden en dat zij verzoeker niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming.

Verder stelt de verwerende partij terecht dat verzoeker gemachtigd zal zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Verzoekers betoog dat zijn toegang tot opvang beperkt zal zijn omdat hij een nieuw beschermingsverzoek zal moeten indienen dat zal worden beschouwd als een ‘volgend verzoek’ alsook het betoog dat er een opvangtekort is voor personen die volgende verzoeken hebben ingediend, is dan ook niet dienstig.

Verzoekers verdere betoog dat niet werd onderzocht of Kroatië hem niet naar Bulgarije zal terugsturen, aangezien hij Bulgarije passeerde voor hij naar Kroatië reisde, is evenmin dienstig. Uit het akkoord van 13 september 2019 blijkt immers duidelijk dat de Kroatische overheden op grond van artikel 18 (1) c van de Dublin III-verordening hun verantwoordelijkheid voor behandeling van het beschermingsverzoek hebben aanvaard. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat Kroatië reeds eerder verzoeker heeft overgenomen van Duitsland en toen ook zonder meer de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het beschermingsverzoek op zich heeft genomen.

In de bestreden beslissing merkt de verwerende partij op dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM. Gelet op het wederzijds vertrouwensbeginsel gaat verwerende partij ervan uit dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De verwerende partij stelt dat Kroatië verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek onderwerpt en internationale bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Verzoeker voert aan dat in Kroatië slechts 1 op 4 van de Iraanse verzoekers om internationale bescherming worden erkend als vluchteling, terwijl in Duitsland en België de erkenningsgraad 1 op 3 bedraagt. De Raad herhaalt evenwel dat elk beschermingsverzoek op individuele basis, rekening houdend met het profiel van de betrokkene, moet worden behandeld. Uit het administratief dossier blijkt niet dat Kroatië beschermingsverzoeken niet aan een individueel onderzoek zou onderwerpen, noch toont verzoeker dit aan. Er is geen sprake van een systematische weigering van Iraanse beschermingsverzoeken. Bijgevolg kan op basis van het loutere gegeven dat er een zeker verschil is in erkenningsgraad tussen lidstaten, niet worden besloten dat er in casu systeemfouten aanwezig zijn in de Kroatische asielprocedure.

2.3.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de algemene opvangsituatie voor Dublin-terugkeerders in Kroatië heeft onderzocht aan de hand van een actuele en betrouwbare bron, met name het zogenaamde AIDA rapport, laatste update van 20 maart 2019, waarnaar verzoeker ook verwijst. Hierbij werd tevens rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker tijdens zijn gehoor van 28 oktober 2019, met name: “*De betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht naar Kroatië omdat de omstandigheden voor vluchtelingen er zeer slecht zijn. De medische behandeling en hygiëne*”

in het opvangcentrum waren afschuwelijk volgens de betrokkene. De politie was zeer onvriendelijk. De betrokkene verklaarde dat de mensen daar het niet gewoon zijn om vreemdelingen te ontvangen. Enkele keren dat de betrokkene in de bus ging zitten namen de andere reizigers afstand van de betrokkene. De mensen in het opvangcentrum kwamen tijdens de nacht in de kamers en namen alles af, de betrokkene stelde dat het leek alsof hij een gevangenis verbleef. “

Na onderzoek stelt de verwerende partij vast dat verzoekers verklaringen over de ‘afschuwelijke medische omstandigheden en hygiëne’ in het opvangcentrum te Zagreb niet stroken met de objectieve gegevens in het AIDA rapport, waardoor de betrouwbaarheid van zijn verklaringen in twijfel worden getrokken.

De verwerende partij motiveert hierover als volgt:

“Betreffende de bewering dat de medische omstandigheden en de hygiëne in het opvangcentrum afschuwelijk waren willen we verwijzen naar het rapport over asiel en internationale bescherming in Kroatië van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles“ (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” over Kroatië (Lana Tuckoric, “Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2018 update”, laatste update op 20.03.2019, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Tijdens zijn gehoor dd. 28.10.2019 gaf de betrokkene aan dat hij verbleef in het opvangcentrum in Zagreb. Over de sanitaire voorzieningen in dit centrum schrijft het AIDA rapport dat er voldoende douches en wc’s zijn, en dat deze op regelmatige basis proper worden gemaakt (p. 72). Doorheen 2018 werd een deel van het opvangcentrum in Zagreb gerenoveerd, wat een negatieve impact had op de levensomstandigheden in het centrum. Maar na de renovatie was de levenskwaliteit er veel hoger dan voordien (p. 72). Verder bericht het AIDA rapport over verschillende socio-culture activiteiten en psychologische en medische opvolging in het centrum te Zagreb (p 72 – 74). De betrokkene zijn beschrijving van het opvangcentrum in Zagreb contrasteert duidelijk met de beschreven observaties in het AIDA rapport. Bijgevolg kan de betrouwbaarheid van de betrokkene zijn relaas in vraag gesteld worden.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete en objectieve elementen aanbrengt die deze appreciatie kunnen ombuigen. Hij verwijst enkel naar zijn persoonlijke ervaringen, zonder deze verder te preciseren, maar zoals hierboven reeds opgemerkt, stelt de verwerende partij terecht vast dat deze weinig betrouwbaar zijn. Bovendien wordt in de bestreden beslissing nog aangestipt dat verzoeker geen documenten of andere objectieve elementen kon voorleggen die zijn verklaringen konden bewijzen en dat verzoeker, indien hij meende dat hij onheus werd behandeld, verhaal kon halen bij de bevoegde Kroatische instanties en dat niet blijkt dat hij in de onmogelijkheid verkeerde dit te doen. Wat betreft het feit dat de politie onvriendelijk is en de mensen in Kroatië niet vertrouwd zijn met vreemdelingen, merkte de verwerende partij op dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Kroatië, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, maar dat dit niet leidt tot het besluit dat de verzoeker na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

Over de algemene opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië motiveert de verwerende partij:

“Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen en dit vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 72). Verzoekers hebben recht op opvang van zodra zij een verzoek voor internationale bescherming indienen. Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers van internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. De Kroatische instanties plannen de bouw van een derde centrum in Mala Gorica. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden op uitzondering van het centrum in Zagreb, wat te wijten was aan de renovatie van een deel van de infrastructuur (“As reported by the Croatian Red Cross, no specific problems regarding living conditions have been observed with accommodation in Kutina, while in Zagreb the problems are primarily related to infrastructure and ongoing reconstruction of the facility”, pagina 72). De non-gouvernementele organisatie “Jesuit Refugee Service” verklaarde dat levensomstandigheden door de renovatie aanzienlijk verbeterden hoewel de accommodatie voor gezinnen niet gescheiden is voor die voor alleenstaande mannen (“Part of the Reception Centre for Asylum Seekers in Zagreb was renovated in the course of 2018. As reported by JRS, the quality of living is much higher now, although at the moment accommodated families are not separated from accommodated single men”, pagina 72). Dat de verblijven voor gezinnen en alleenstaande mannen niet zijn gescheiden impliceert geenszins dat de leefomstandigheden sub-standaard zouden zijn.”

Verzoekers betoog dat er slechts twee opvangcentra zijn, doet geen afbreuk aan het gegeven dat er volgens het AIDA rapport geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang kregen omwille

van een tekort aan plaatsen. Verzoekers betoog dat gezinnen soms in het opvangcentrum in Zagreb verblijven wanneer het opvangcentrum te Kutina vol is, (hetgeen overigens geen steun vindt in het AIDA rapport), toont op zich niet aan dat er een algemeen en systematisch opvangtekort is. Verzoeker stelt nog dat de capaciteit van het opvangcentrum te Zagreb werd verminderd tot 360 eenheden maar een juiste lezing van het AIDA rapport geeft aan dat enkel tijdens de renovatie van het opvangcentrum te Zagreb, van zomer 2018 tot zomer 2019, de opvangcapaciteit werd verminderd tot 360 plaatsen (p. 71: *“According to the Ministry of Interior, although total capacity in both Reception Centres is 700, due to the reconstruction of the living units in Zagreb, from summer 2018 to summer 2019 when the completion of the reconstruction is expected, the capacity of the centre is reduced to 360.”*) Dat er heden nog steeds een verminderde capaciteit is in het centrum te Zagreb blijkt niet uit het AIDA rapport noch wordt dit door verzoeker enigszins gestaafd.

Het besluit van verwerende partij dat uit onderzoek van actuele informatie met betrekking tot de omstandigheden van opvang in Kroatië niet kan worden besloten dat verzoeker na overdracht aan Kroatië in een situatie zal terechtkomen die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert, wordt door verzoeker niet weerlegd.

Tenslotte heeft de verwerende partij ook gemotiveerd omtrent de toegang tot de gezondheidszorg, de gezondheidssituatie van verzoeker en eventuele specifieke noden. Zij stelde hierbij vast:

“Betreffende de algemene kwaliteit van de toegang tot de gezondheidszorg schrijft het AIDA rapport dat verzoekers om internationale bescherming wettelijk recht hebben op gezondheidszorg. Medische bijstand is beschikbaar in de opvangcentra in Zagreb en Kutina (p. 79). Het AIDA rapport bericht over de verschillende voorzieningen vanuit de staat, en de andere voorzieningen vanuit NGO's (p. 79-80). Dit houdt onder andere in dat er elke werkdag medisch personeel aanwezig is in het opvangcentrum in Zagreb. Met betrekking tot personen met speciale noden bericht het AIDA rapport over moeilijkheden bij de toegang tot de benodigde medische zorgen. In het geval van de betrokkene werd echter niet aannemelijk gemaakt dat hij specifieke noden kent en dat sprake is van een situatie van kwetsbaarheid zoals vermeld in artikel 21 van de Opvangrichtlijn, die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin hij in Kroatië zal worden opgevangen. Bijgevolg zijn deze bemerkingen in het AIDA rapport niet van toepassing op de situatie van de betrokkene. We zijn er ons van bewust dat het AIDA rapport kritische observaties maakt met betrekking tot de kwaliteit van en de toegang tot de gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië. Deze bemerkingen zijn echter niet van zulke aard dat zij beschouwd kunnen worden als systematische tekortkomingen in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

(...)

Tijdens het verhoor dd. 28.10.2019 stelde de betrokkene geen gezondheidsproblemen te kennen. We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot heden niet aan de hand van concrete, objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Kroatië verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal verkrijgen. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt. We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.”

Verzoeker laat deze motieven ongemoeid, die steun vinden in het administratief dossier alsook pertinent en correct zijn.

2.3.6. Uit wat hierboven wordt besproken blijkt dat de verwerende partij wel degelijk, aan de hand van een relevant en recent rapport, ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als asielzoeker en Dublin-

terugkeerder, bij zijn overdracht naar Kroatië zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of de asielprocedure.

Er blijkt niet dat het gevoerde onderzoek niet volstond of dat enig relevant, concreet gegeven dat alsnog kon wijzen op een dergelijk risico ten onrechte niet in rekening is gebracht. Verzoeker brengt geen elementen naar voor die alsnog aannemelijk maken dat hij bij een overdracht naar Kroatië dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen omdat hij geen toegang zal kunnen krijgen tot de procedure voor internationale bescherming of omdat hij aldaar geen adequate opvang zal kunnen verkrijgen. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid of dat deze op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft besloten: *“Op basis van bovenstaande wordt dan ook niet besloten om betreffende de situatie van betrokkene over te gaan op een toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013.”*

Met zijn betoog kan verzoeker een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk maken. Evenmin toont hij een schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 19, §2 van het Handvest, van het non-refoulementbeginsel en soevereiniteitsbeginsel aan.

Het middel is ongegrond en kan bijgevolg niet als een ernstig middel beschouwd worden.

2.4. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

Bijgevolg wordt niet voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

Op de overige voorwaarden dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

M. MAES